

ΘΩΜΑΣ ΜΟΣΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΟΜΜΑΤΙ
ΦΩΤΙΑΣ

ΣΥΛΛΟΓΗ
ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ 1995-1997

ΚΟΜΜΑΤΙ

ΦΩΤΙΑΣ

Του Θωμά ΜΟΣΧΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΩΡΕΑΝ ΨΗΦΙΑΚΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΚΟΜΜΑΤΙ ΦΩΤΙΑΣ

ISBN : 978-618-00-1978-0

Copyright © ΘΩΜΑΣ ΜΟΣΧΟΠΟΥΛΟΣ, 2020

Το έργο **ΚΟΜΜΑΤΙ ΦΩΤΙΑΣ** του Θωμά Κ. Μοσχόπουλου διανέμεται δωρεάν στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου (e-book) με άδεια Creative Commons Αναφορά Δημιουργού Μη Εμπορική Χρήση-Όχι Παράγωγα Έργα 4.0 Διεθνές.

© Θωμάς Μοσχόπουλος, 2020

ΚΟΜΜΑΤΙ

ΦΩΤΙΑΣ

*Στους ανθρώπους που μπορούν να νιώσουν ακόμη
τη μικρή φωτιά που καίει στην άκρη του δρόμου.*

21/04/2020

Γεννήθηκα την εποχή του λυκόφωτος ενός παραδοσιακού ανθρωπινότερου κόσμου. Την εποχή που έβλεπες τους ανθρώπους να περπατούν τα απογεύματα ασκάνιαστοι στη βόλτα. Τις παιδικές αλητοπαρέες να γεμίζουν τις αλάνες με τσιρίδες και φωνές. Τους παππούδες να διδάσκουν στα εγγόνια όλα όσα τους είχαν μάθει οι δικοί τους παππούδες, όπως πως να ανάβουν τη φωτιά και πως να κυνηγούν πουλιά με τη σφεντόνα. Τότε που τις νύχτες ακόμη έβγαιναν φαντάσματα και τα όρια του μικρού χωριού φαίνονταν απροσπέλαστα, όχι γιατί δεν μπορούσες να τα ξεπεράσεις, αλλά επειδή δεν είχες τον λόγο. Μια εποχή μαγείας και αγνότητας, με περισσότερη ζωντάνια, χαμόγελο και ζεστασιά.

Καθώς ο καιρός περνούσε, κάπου στα 15 μου χρόνια, άρχισα να συνειδητοποιώ πως ο κόσμος εκείνος παρέρχονταν παρά τη θέλησή μου. Μια εχθρική μυστηριώδης δύναμη παραβατικότητας έφερνε τα πάνω κάτω. Ότι αμόλυντο και άσπιλο υπήρχε έμελε να θυσιαστεί στο βωμό της ονομαζόμενης προόδου. Όταν τελείωνα τη μελέτη των μαθημάτων κάτι έτρωγε την ψυχή μου στο εφηβικό δωμάτιο. Άρχισα να γράφω ποιήματα. Το 1997 τα μάζεψα και τα τιλοφόρησα ΚΟΜΜΑΤΙ ΦΩΤΙΑΣ. Μια ωδή στην ομορφιά του παλιού καιρού.

Περιεχόμενα

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΟΝΕΙΡΑ	3
Η ΣΙΩΠΗ	5
ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΜΑΚΡΙΑ	6
Η ΚΟΠΗ ΤΟ ΔΕΣΜΩΝ	7
ΑΡΧΑΙΟΣ ΘΡΗΝΟΣ	8
ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ	9
ΝΕΚΡΗ ΑΝΟΙΞΗ	10
Η ΛΙΜΝΗ	11
ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ	13
ΠΙΣΩ ΞΑΝΑ	14
ΤΑΞΙΔΙ	15
Η ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ	16
ΠΑΡΑΜΥΘΙ	17
ΑΛΗΤΕΣ	18
Η ΦΥΛΑΚΗ	20
Ο ΦΥΓΑΣ	22
ΣΚΛΗΡΟΣ ΧΕΙΜΩΝΑΣ	24
Η ΓΥΜΝΙΑ	26
ΒΡΕΓΜΕΝΗ ΑΓΚΑΛΙΑ	27
ΤΟ ΣΚΙΑΧΤΡΟ	29
Η ΒΡΟΧΗ	31
Ο ΠΟΤΑΜΟΣ	32
Η ΦΛΟΓΑ	33
ΤΡΕΛΗ ΣΥΝΟΥΣΙΑ	35
ΣΤΙΓΜΑΤΙΣΜΕΝΗ ΠΟΡΕΙΑ	38
ΠΑΝΤΟΤΙΝΗ ΥΠΕΡΒΑΣΗ	39
ΑΥΤΟ	41
Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ	42
ΚΟΜΜΑΤΙ ΦΩΤΙΑΣ	44

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΟΝΕΙΡΑ

Παράξενα όνειρα ήρθαν να ταραξουν τον ύπνο μου
Ψυχές λέει ξύπνησαν από μαγείες φριχτές
Δάκρυα κύλησαν να πνίξουν το θάνατο
Καρδιές οδηγήθηκαν στο άγνωστο
Είδαν σκοτάδι πέρα απ' αυτό

Μια γέριχη σκιά μας πλησίασε
Παράξενα λόγια ακούστηκαν
Αυτήχησαν δυνατά στην ψυχή μας

Οι πύλες ανοίγουν
Αν μείνεις πεθαίνεις
Μα αν πετάξεις θα ζήσεις για πάντα

Έκπληκτα βλέμματα σπράφηκαν ψηλά
Νέα πλάσματα ξεπρόβαλλαν από παντού
Αδύναμα σαν αδέλφια νεογνά
Έκλαψαν για το αίμα που χύθηκε
Τραγούδησαν περιμένοντας την ανατολή

Μα πριν ο ήλιος φανεί
Μόνο εικόνες διάσπαρτες απέμειναν στο νου
Γύρισαν πίσω
Κουρελιασμένοι ισχυροί Θεοί
Ξανά στους δρόμους που έφτιαξαν
Ξανά σαν οδηγοί του θανάτου

Οι πύλες άνοιξαν
Αν μείνεις πεθαίνεις
Μα αν πετάξεις θα ζήσεις για πάντα

Η μέρα σκούπισε το όνειρο
Μερικά υπολείμματα έμειναν μόνο θολά
Μα όταν οι πύλες ανοίξουν ξανά
Αναμνήσεις θα γίνουν γνώση
Τότε όλοι θα ξέρουν
Οι ουρανοί τι περιμένουν

Η ΣΙΩΠΗ

*Ήρθαν να νοιώσουν τη δύναμη
Αγριεμένοι με φλόγες στα μάτια
Με νύχια και δόντια
Ξίφος και φωτιά
Το κορμί να λιώσουν
Να σκλαβώσουν
Κι όμως παραμένω ελεύθερος ακόμα
Κι όταν απ' το χέρι με τραβήξουν αποφάσισα
Να κοιτάω μόνο το φως του φεγγαριού*

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΜΑΚΡΙΑ

Πάει ώρα που το σκοτάδι έπεσε και πάλι

Χαμένος σαν τον ήλιο

Μόνος εδώ αργεί πολύ να ξημερώσει

Η πρώτη κρύα νύχτα ήρθε

Κι ο ήχος αυτός Θεέ μου τόσο μονότονος

Ναι είναι λάθος μα τ' αγαπώ!

Χωρίς υποψία

Χωρίς κρύο πια

Η νύχτα μας σκέπασε ξανά

Κι όσο γεμίζεις το νου μου

Ο χρόνος περνά βασανιστικά αργά εδώ

Η ΚΟΠΗ ΤΟ ΔΕΣΜΩΝ

Τόλμησες ν' αρνηθείς

Έλα, δεν έμεινε χρόνος για λάθος γραμμές

Σε μίσησαν που δεν σκλαβώθηκες

Έλα ο καιρός της προετοιμασίας περνά

Τα μονοπάτια φαίνονται μακριά

Στενά δύσβατα έτοιμα για σένα

Άγριο άλογο οι δρόμοι ανοίγουν και δεν περιμένουν

Τώρα σφίξε γερά το σπαθί

Για να φωνάξεις απεγνωσμένα τους φόβους σου

Για να τσιρίξεις ακατανόητους στίχους

Μέχρι οι μύθοι γίνουν ζωή

Κ' η φωνή σου σβήσει για πάντα

ΑΡΧΑΙΟΣ ΘΡΗΝΟΣ

Οι μέρες γίνονται λευκές
Γέλια μίζερα τραγούδια αταίριαστα
Κι οι αλήθειες που χτίσαμε
Πέφτουν με τον πρώτο σεισμό

Σκλάβοι μας δυναστεύουν
Ελπίδες έγιναν στάχτη
Αστέρια που έσβησαν
Ζάλη που τυφλώνει
Και σκότωσε την καλή μας μάνα

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Γυρνώντας πίσω
Η νύχτα είναι υπέροχη
Και μια μικρή φωτιά
Καίει στην άκρη του δρόμου

Μεγάλες ημέρες έρχονται
Περιμένοντας έκρηξη ζωής
Ο κόσμος χαρούμενος
Γυρίζει στους δρόμους

Μια βραδιά ειδική
Η ψυχή επιτάσσει
Είναι ωραία
Μόνος να βρίσκεις

Ακολουθώντας του πρωτόγονο κυνηγό
Είναι περίεργο
Γλυκό κρασί
Το λέει όλο μας το είναι

Παράξενες ημέρες πέρασαν
Οι δρόμοι άδειασαν
Ο κόσμος πέθανε
Κι η φωτιά δεν καίει πια

ΝΕΚΡΗ ΑΝΟΙΞΗ

Πριν το τέλος των εποχών
Θέλω να ξέρεις η Άνοιξη πέθανε
Χαμένη στον κόσμο των ψυχών μας στέλνει μήνυμα
Μπορείς ν' ακούσεις το κάλεσμα;
Ακούς την φωνή της;
Με τα μάτια κλειστά
Νιώθεις το ερωτικό της άγγιγμα;
Έχει λευκό δέρμα μεταξένιο
Η αγκαλιά της μοιάζει με κήπο
Αρώματα αυθισμένα δυνατά
Σε κάθε φιλή ένα ταξίδι

Ο ψίθυρος του κάμπου
Μπορεί να γίνει τυφώνας
Η σπίθα ολοκαύτωμα
Πριν ανοίξεις τα μάτια
Άσε τη θύελλα να σε σαρώσει
Να πάρει το μανδύα ψηλά
Με τα μάτια κλειστά έλα
Μόνο με τα μάτια κλειστά

Η ΛΙΜΝΗ

Στο βυθό της λίμνης της μεγάλης
Η ζωή ανατέλλει και πάλι
Ανήμπορος δεν ήξερες
Αφέθηκες στη μοίρα
Σμήνη αγγέλων και δαιμόνων
Σ' οδήγησαν ψηλά
Κι όταν ξεπρόβαλλες μεγαλοπρεπής απ' τα ήρεμα νερά
Είδες του ήλιου τ' αστέρια την πλάση
Έγινες εσύ των θηρίων δαμαστής
Ο αναμφισβήτητος άρχων της λάσπης
Η νύχτα έφερε τα δικά της δώρα
Λαχταριστά θηλυκά να ηδονιστείς
Μετά η νίκη ήρθε σε στεφάνωσε
Τα αστέρια κείνουνται στα πόδια σου
Τα αδέρφια σκύβουν μπροστά σου
Εσύ νομοθέτης ο μέγας βασιλεύς

Πάνε όλα όμως τώρα
Μια στιγμή καταστροφής φτάνει
Τίποτα όρθιο να μη μείνει
Ανόητε γελάστηκες
Πέρασες τα είδωλα για αληθινά
Τόσο απελπιστικά ηλίθιος
Χειρότερος των δούλων φαντάζεις

Ο μαύρος καβαλάρης φάνηκε
Η λεπίδα γυάλισε χρυσή φοβερή

Για μια στιγμή η γη σείστηκε
Τα νερά ταραχτήκαν έγιναν κρύα
Εικόνες χάθηκαν στους υδάτινους κύκλους
Η λίμνη βάλτος τάφος βρωμερός
Χάθηκαν βασιλέα κατατρομαγμένος
Σαστισμένος κοιτώντας ψηλά

ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ

Στο μονοπάτι με τις χρυσές ηλιαχτίδες
Η μυρωδιά του πάθους διαλύει αυταπάτες
Πέρα απ' το σκοτάδι που φαίνεται
Μπροστά στο αόρατο φως

Η παρουσία υπόσχεση
Αυτή η φωτιά δεν έσβησε ποτέ
Ο πόνος ξεψυχάει σε ψεύτικο βωμό
Η φωτιά καίει τους πόνους

Τεράστια καταστροφική μανία
Αφήνει φως στον ουρανό να τρέχει
Μην φοβάσαι τις στάχτες σου
Άχρηστες είναι κοίτα ψηλά

Οι θησαυροί περιμένουν τα χάρδια σου
Τώρα που χάνεσαι μη φύγεις
Μη ψάχνεις για μέρες γιορτινές
Δε θα υπάρξουν πια

Χωρίς αλυσίδες και ήττα
Φωνές σβήνουν, εικόνες χάνονται
Κι όπως πεθαίνουν σαπίζοντας
Άλλες έρχονται στη ζωή ξανά

ΠΙΣΩ ΞΑΝΑ

Μαύρες ομίχλες σκέπασαν τον ουρανό σου
Χιλιάδες βιβλία πύλες άνοιξες
Ψάχνοντας για σοφία
Ψάχνοντας για ζωή

Θέλω να τρέξω πίσω γρήγορα!

Πότε έπαιζες
Πότε κρυβόσουν σε χαρακώματα βράχων
Μετά ξεχύθηκαν έλαμψεις
Μα ακόμη φοβάσαι
Ακόμη κλαις

Θέλω να τρέξω πίσω γρήγορα!

Το σκοτάδι μας σκέπασε
Μια φλόγα έμεινε να καίει ακόμα
Κι απ' το δικό της φως
Φωτίζεται το πρόσωπό μας
Γυρνώντας της πλάτη
Δύσκολο να ειπωθεί
Αδύνατο να μάθεις

Θέλω να τρέξω πίσω γρήγορα!

ΤΑΞΙΔΙ

Η θλίψη μας κυρίεψε ξανά
Ας φύγουμε μακριά απόψε
Έχουμε να δούμε παράξενους τόπους
Πέρα απ' τα όρια της γνώσης

Φίλοι μας περιμένουν εκεί
Φωνές για νέες συγκινήσεις
Το νήμα χάνεται αρμονικά
Οι μύθοι μας δένουν με την ελπίδα

Η ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

Ναι η αγάπη μου έρχεται

Φέρνει το λαμπερό της χαμόγελο

Κόκκινα λουλούδινα στεφάνια στον λαιμό της

Ψάξαμε τα αστέρια μας εδώ

Πετάξαμε τις λύπες μας εκεί

Και βρήκαμε τη χαμένη μας άνοιξη

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Ανοίγεις τα μάτια

Μπορείς να δεις

Ψάχνεις για τροφή μα πεθαίνεις

Χάνεσαι στα μάτια μου κι αρπάζεις υπόσχεση

Θα γεμίσω το πέλαγος

Θα αφεθώ στον ουρανό

Θα παιτήσω στη γη

Θα τρέξω να σε βρω

Σαν τον γρηγορότερο άνεμο

Αγγίζεις πολύτιμους λίθους

Απέραντη θλίψη

Ο χρόνος φεύγει

Σάρκα έτοιμη για συντριβή

Φωνή στο κενό

Έλα κοντά μου με ξεριζωμένη καρδιά

Θα πολεμήσω το δηλητήριο

Πλησίασε χωρίς δισταγμό

Βρες με θρονιασμένο σ' ένα παραμύθι παιδικό

ΑΛΗΤΕΣ

Όταν μες στο καταμεσήμερο του καλοκαιριού
Οι πολιτείες κατάκοπες πέφτουν ν' αναπαυτούν
Οι αλήτες στους σκονισμένους δρόμους τριγυρνούν
Με παλιά σκουριασμένα ποδήλατα

Σαν αγρίμια τότε τρέχουν και γελούν
Χωρίς την ειρήνη της στιγμής να λογαριάζουν
Γιατί τους κοιμωμένους δεν λυπούνται οι αλήτες
Κι όλο ουρλιάζουν θαρραλέα δυνατά

Τι κι αν οι γέροι καχύποπτα κοιτούν
Η γη αυτή περισσότερο στους ζωντανούς ανήκει
Σε τούτους που τα μνήματα με πάθος μαστιγώνουν
Και δεν αφήνουν τους νεκρούς ήσυχά να σαπίζουν

Φαντάσματα της νιότης ξεσηκώνουν οι αλήτες
Σκιές μιας Άνοιξης παλιάς λησμονημένης
Κ' όταν αιθέρια έρχονται στα δάκρυα επισκέπτες
Φέρνουν μαζί τους ιαχές με αίματα βαμμένες

Τι κι αν κατάρες μανάδων στους ουρανούς πλανιούνται
Αυτοί με τα τραγούδια τους τον κόσμο θα χαλάσουν
Ως κι η νύχτα η κατάμαυρη να τους σταματήσει δεν μπορεί
Μικρές φωτιές ξέρουν καλά ν' ανάβουν

*Μ' άγριες φωνές την άδεια πόλη θα γεμίσουν
Ήσυχο κανένα δε θα αφήσουν
Γιατί έτσι το 'χουν οι αλήτες να 'ναι πάντα 'κει
Για να γελούν μπροστά στο θάνατο*

Η ΦΥΛΑΚΗ

Χάθηκες στις νότες μιας μουσικής
Ταξίδεψες σ' απέραντους ωκεανούς
Έψαξες για πένα κ' ένα κομμάτι χαρτί
Σε πέταξαν στο σκοτάδι μετά
Έμεινες μόνος δεν πολεμάς

Αρουραίοι δάγκωσαν λαιμαργα τα γυμνά σου πόδια
Ένωσες χέρια αόρατα να πνίγουν την ψυχή
Ύστερα σαν άχρηστο πράγμα πια
Σ' ένα νεκρό λιμάνι σ' απόθεσαν

Σε βλέπω τριγυρνάς σε άδειους δρόμους τώρα
Φοβάσαι το θάνατο σε κάθε κοίταγμα του

Πόνος στο σκοτάδι!
Ξεχνώ την ύπαρξη μου
Μόνος στο σκοτάδι!
Δεν μπορώ να σε δω πια

Η πόρτα πίσω χτυπά βροντερά
Κλεισμένος εδώ στην κρύα υγρασία
Τι θα κάνεις πως θα ξεφύγεις
Νομίζεις πως άφησαν χαραμάδα διαφυγής;

Έι εσύ κακόμοιρε θαλασσινέ
Τι με κοιτάς νευρικά κι απεγνωσμένα;
Τα μάτια σου μεγάλα αληθινά πονούν

*Καταραμένε για ζωντανός νεκρός πολύ καλά ακούγεσαι
Πώς λυπούμε κάθαμα όταν σε βλέπω
Όταν φτάνουν τα λόγια σου στα αυτιά μου
Ακόμη ελπίδα ζητάς και κορίτσια μικρά, χα!
Είσαι ζωντανός ακόμη κι ας φαίνεται ψέμα*

Ο ΦΥΓΑΣ

Νυχτερινές πορείες αναπολώ
Σαν τότε που καμιά αξία δεν είχαν
Τώρα όμως φαντάζουν όμορφες από μακριά

Γρήγορα βήματα στη βροχή
Οδεύοντας στο γνωστό βαρετό δρόμο
Όχι από κανένα φόβο βιαστικός
Έπρεπε απλά να φθάσω
Όπως όλοι να συνεχίσω κι εγώ

Την ώρα που βλέμματα κυνηγούν
Σε γλυκιά φυλακή να σε κλείσουν
Σκυφτό κεφάλι κι απλά προχωράς
Τυλιγμένος στο μαύρο πανωφόρι

Όμως δεν τα έχασα όλα
Είχα μουσική συντροφιά για παρηγοριά
Συγκρατημένη αίσθηση λευτεριάς
Το νου μου γεμάτο απ' τη δική σου ομορφιά
Μέχρι τη χρυσή πανσέληνο έφτασα
Σε βρήκα ξημέρωμα να κάθεται
Κι έπεσα στο καταγάλανο πέλαγος των ματιών σου
Σκέφτηκα να χτίσω τον κόσμο μου
Με σένα πρώτο θεμέλιο

Μετά έφυγα

Συγχώρα με που δεν μπορώ να μείνω άλλο είπα

Ο χρόνος τελειώνει και συ το ξέρω

Λατρεύεις τ' όνειρά μου

ΣΚΛΗΡΟΣ ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Μ' οδήγησαν μακριά
Μ' άφησαν μόνο
Χαμένος έψαξα στο άγνωστο
Υποσχέθηκα να βρω του καλύτερο δρόμο

Καπνοί μεθυστικοί προσελκύουν ψυχές
Ο αρωματισμένος αέρας τις φιλοξενεί
Κι αυτές εκούσια στη ζάλη παραδίδονται
Εκλιπαρώντας για λίγη ομορφιά
Ηδονικά πλέουν στους ρυθμούς της μουσικής
Στην χρυσόστρωτη οδό τη στολισμένη περπατούν
Τα λυγερά αγάλματα υμνούν
Θησαυρούς αμύθητους ποθούν
Όλες μαζί γίνονται μια φωνή που σκάει για ευτυχία
Ζητωκραυγάζουν ζωηρά με κάθε ευθουσιασμό
Πνιγμένες στο γλυκύτερο κρασί
Ταξιδεμένες σ' αστραφτερά χρυσά ποτάμια
Εκεί που γίνονται ένα με το φως
Πόσο υπέροχη αυτήν η λάμψη
Πόσο εκτυφλωτικά δυνατή
Λες και για πάντα είναι να κρατήσει

Μα όχι είναι λάθος τούτη η αίσθηση
Στο τέλος του δρόμου φθάνουν μετά
Δεσμευμένοι με διαμαντένια αλυσίδα
Στο μεγάλο γκρεμό τον ύπουλο
Εκεί που οι ψυχές υπνωτισμένες χάνονται

*Γιατί πολύ είναι το βάρος που φέρουν
Και δεν μπορούν να πετάξουν*

*Φοβισμένος έτρεξα στο λασπερό μονοπάτι
Εκεί που η νύχτα απλώνεται περήφανη
Κρύβοντας την ψεύτικη λάμψη
Εκεί που ο κρύος αέρας κατοικεί
Και το χιόνι ντύνει τη γη παρθένα
Διωγμένος στο δρόμο του χειμώνα
Πλήρης αγνότητας στην καρδιά του παγετού
Εξόριστος αληθινός πληρώνω ακριβά την λευτεριά*

Η ΓΥΜΝΙΑ

Για μια χούφτα λιωμένα τριαντάφυλλα
Πως έδωσες αγάπη ξεφώνησες
Η ματιά σου καθήλωσε κάθε μου σκέψη
Το φράγμα έσπασε με μια βροντή
Οι πύλες άνοιξαν για σένα
Είμαι γυμνός στα μάτια σου και πόσο ντρέπομαι
Φεύγοντας πήρες μαζί σου την εικόνα μου
Θέλω να φύγω
Θέλω να τρέξω όσο πιο μακριά μπορώ
Ξέρεις πια τους φόβους μου και τρέμω
Σα σκιά πλανιέμαι στο μισοσκοτάδο
Δεν μπορώ να φωνάξω καν
Φοβάμαι μήπως τελικά πεθάνω σιωπώντας

ΒΡΕΓΜΕΝΗ ΑΓΚΑΛΙΑ

*Θυμάμαι εκείνο το βροχερό μεσημεριανό
Ενός παλιού Οκτώβρη
Που μια σταξιά παιδάκι
Χώθηκα στην αγκαλιά σου
Κι έκανα καταφύγιο το βρεγμένο μάλλινο σακάκι*

*Χάθηκα όταν μιλούσες για το έργο σου
Σχεδίασες ωραίους κόσμους
Άνοιξες δρόμους μαγικούς
Εφευρετικό προκομμένο μυαλό
Φύτεψες δέντρα
Μάζεψες καρπούς
Μια παράγκα που έχτισες
Ήταν το μεγαλοπρεπέστερο παλάτι του κόσμου*

*Είπες για το Θεό σου και τον λάτρεψα
Για το όνειρό που είχες και το πίστεψα
Τι κι αν συχνά γκρίνιαζες σ' έβλεπα
Ωραία ψυχή του αγαθού ανθόμελο
Χαμογέλαγες και καμιά φορά έκλαιγες για μένα
Σ' άρεζε που μ' είχες βοηθό
Εμένα της γενιάς σου το βλαστάρι*

Όταν τα μάτια έκλεισες
Πέθανε ένα κομμάτι της ψυχής μου
Πάντα θα θυμάμαι όσο ζω
Πόσο η σιωπή σου με τρόμαξε
Πόσο μου λείπει η αρετή σου

ΤΟ ΣΚΙΑΧΤΡΟ

Απόψε είναι βραδιά μαύρης μαγείας ετοιμάσου
Οι δούλοι χορεύουν το τρελό χορό τους
Έτσι ξορκίζουν αδυναμίες και κακά
Γύρω απ' τη φωτιά με δαιμονικούς ρυθμούς
Έφτιαξαν μια Θεά για σωτηρία
Μια ερωτική πρόστυχη Θεά
Την κυρά των πιο λάγνων αισθήσεων
Γλυκιά πόρνη επικίνδυνη σα φίδι
Ακαταμάχητη δέσποινα των ηδονών
Του μίσους και της υπερηφάνειας
Του ξίφους και του αίματος κυρά
Η ποθητή μανούλα που το σπέρμα τους θα χύσει

Ένα σκιάχτρο θυσία εξιλέωσης απόψε
Κόβοντας το μίζερο λαιμό τι χαρά
Οι φλέβες του θα ποτίσουν το δένδρο τους
Και το κουφάρι δε χρειάζεται ταφή
Αυτό είναι τάφος ελπίδας για σένα
Ένας βωμός να χύσεις δηλητήριο πικρό

Αδύναμο πανάθλιο ον με ξόρκια προσπαθείς
Νομίζεις σα φορέσεις τη μαύρη κουκούλα
Θα καταπιεί τους φόβους σου;
Μάγεψε η θέαση της πόρνης θα μας πεις
Σήκωσες το μαχαίρι απάνω
Αποφασισμένος να γευτείς φιλιά
Να μια δυνατή στην καρδιά!

Το ζεστό αίμα σε πάει πάντα ένα σκαλί πιο ψηλά
Με νέο σκήπτρο στα χέρια
Σημαδεμένος ενοχές μη σταματάς
Καταραμένε φονιά!
Άσε τα γλυκά της χάρδια να βοηθήσουν
Τις παιδικές αμφιβολίες σου να σβήσουν

Για λίγο όταν ο χρόνος σταμάτησε
Είδες τα μάτια του άσημου σκιάχτρου
Έτσι σάπιο υπερήφανα ταπεινό
Σκέτος εφιάλτης φαντάζει πέρα απ' τον ορίζοντά σου
Θαρρείς και λέει φοβερά πράγματα καθώς ξεψυχά

Αν ψάχνεις τάφο να θάψεις τους φόβους σου
Μπροστά σου ο μεγαλύτερος όλων
Μα σαν η μέρα σου άδοξα τελειώσει
Δε θα έχει πλέον άλλη ηδονή για σένα
Μοναξιά τρομακτική κοντά στο τέλος
Και να θυμάσαι φόβοι πολλοί
Που βγήκαν από τάφους μακρινούς
Θα 'ναι όλοι εκεί δυνατότεροι
Πίσω για σένα

Η ΒΡΟΧΗ

Σκοτεινίασε ξαφνικά ο ήλιος χάθηκε

Η πόρτα έκλεισε βιαστικά

Η φωνή της μάνας διαταγή

Το παιδικό μουτράκι θλιμμένο

Βροντή και βροχή άρχισε δυνατή

Τα παιχνίδια τα ανέμελα τελείωσαν

Το μαγευτικό τραγούδι της νύχτας

Ρυθμός ακατάπαυστα γλυκός

Έφερε δώρο όνειρα για παρηγοριά

Αφότου οι πόρτες για πάντα άνοιξαν

Ήρθε ο καιρός που τα δάκρυα ξεχάστηκαν

Οι άνδρες δεν κλαίνε ποτέ λένε

Μα όταν καμιά φορά η βροχή αρχινά

Τότε να θυμάσαι τι έχασες

Ο ΠΟΤΑΜΟΣ

Ο άνθρωπος με τα μακριά μαλλιά και το προκλητικό βλέμμα
Έκτισε το ξύλινο φράγμα
Τώρα πεθαίνει σε ξεθωριασμένες αναμνήσεις
Τα κρυστάλλινα νερά θόλωσαν
Ο ποταμός νίκησε και είναι μεγάλος

Το ήξερα θα είναι δύσκολο
Το είδα να βάφεται μαύρο
Σαν αίμα που ξεχύνεται από πληγή ανοιχτή
Έρεε με δύναμη φριχτή
Παρασύροντας τις καρδιές μας

Πέντε μεγάλα καράβια πλησίασαν
Πύρινες φλόγες τα έγλειφαν
Τα σιγόκαιγαν χωρίς κανείς να υποπτευθεί
Οι ναύτες κοίταξαν με τρόμο το νερό
Σε λίγο μπήκαν σε μικρές βάρκες
Δειλά έβρεξαν τις παλάμες
Έσκυψαν το κεφάλι μετά
Μούσκεψαν την γλώσσα
Ήπιαν
Υπόσχεση θανάτου σκίασε τον ουρανό

Θα μαζέψω λίγες ηλιαχτίδες το απόγευμα
Καθώς θα καμακώνω όνειρα
Που παραδόθηκαν στο ρεύμα
Κολυμπώντας ηδονικά

Η ΦΛΟΓΑ

Μέσα στο υπόγειο καταφύγιο οι ώρες χάνονται
Το κλάμα γίνεται οδυνηρό καθώς το γέλιο δυναμώνει
Δεμένος απ' τα ηνία της μοίρας
Μοιάζει με άτακτη φυγή κι ο φόβος όλο φουντώνει

Οι γκριζες μέρες δεν τελειώνουν ποτέ
Έγινες κομμάτι του και χαμογέλασες
Ναι φώναξες απεγνωσμένα
Σκουπίστε τα δάκρυα και σπάστε το γυαλί
Υπάρχουν μπόλικες δόσεις ευτυχίας εδώ
Μα πίσω απ' τα κάγκελα
Είδα έναν τόπο όλο αγκάθια

Απόψε θα ξεχάσω το μάτι του
Η λάσπη πλάθεται εύκολα
Το χώμα διαλύεται σαν ξηραθεί
Πριν ο χρόνος καταστρέψει
Πριν η βροχή λιώσει
Θα σε καλέσω ξανά
Πιάσε το χέρι μου θα πω
Ηρθε στιγμή να διώξουμε κάθε μας λύπη
Το άγγιγμά σου όπλο μου θα γίνει
Γιατί στο όνειρό μου σκοιάνω το τέρας

Γροθιά στο έργο του γίγαντα
Οι καθρέφτες του θα σπάσουν
Τρέξε μαζί μου στο δρόμο του φόβου

Πάντα υπάρχει μια κρυψώνα να φωλιάσουμε
Μη σε τρομάζει η γύμνια μου
Μπορείς να πάρεις όσα τριαντάφυλλα χρειάζεσαι

Κάτω απ' τα μαύρα σύννεφα στην απέραντη πεδιάδα
Άσε με να κλάψω δυνατά πριν ξεψυχήσω
Έι γεμίστε τα ποτήρια σας
Κρυώνω καθώς τρεμοσβήνω
Εμπρός σβήστε τα όνειρα και χύστε το κρασί!

Τα βήματά του βαριά πλησιάζει
Το φιλί σου με πάγωσε σαν κρύος βοριάς
Όμως όταν το σκοτάδι έρθει να θυμάσαι καλά
Μια φλόγα που έκαιγε τη σήψη
Τη μικρή φωτιά που απειλούσε τη νύχτα

Η αγκαλιά σου αιχμαλώτισε έγνοιες
Το κορμί σου μου πήρε τα δάκρυα
Με τα μάτια σου στα μάτια μου
Ας είναι τώρα μακριά
Μέχρι ο καπνός μου ανεβεί στον ουρανό
Χτύπα δυνατά ακόμα μια φορά

ΤΡΕΛΗ ΣΥΝΟΥΣΙΑ

Αμφιβολίες έβαψαν τις μέρες μαύρες
Κι η φυλακή μου
Μια όαση ελευθερίας
Θα μπω για λίγο και σήμερα
Ο χρόνος νεκρός
Το αναπάντεχο έγινε σημαντικό

Όταν χθες το βράδυ ξύπνησα
Με λίγο κρασί στο στόμα ξεκίνησα
Αβέβαια βήματα οδηγοί μου
Σε παραισθήσεις νυχτερινές με πήγαιναν

Είδα τη μορφή σου στο σκοτάδι
Αγκαλιά σε κράτησα με υπόσχεση
Για τους θρήνους της νύχτας να μιλήσω

Εδώ κείτεται νεκρή γυμνή θεά
Πάνω στη χλόη το απαλό της κορμί παγωμένο
Απεγνωσμένος έφηβος έρωτα της κάνει
Θρηνεί
Κραυγάζει σήκω
Ξύπνα απ' τον λήθαργο γλυκιά μου δέσποινα
Αν μείνεις θα σαπίσει η σάρκα σου
Έλα ένα βήμα
Πες μου μπορείς να κρυφτείς;

Κάτω απ' το αιματοβαμμένο φεγγάρι
Ματαιοδοξία σκίζει τον ουρανό
Προβολείς ακτινοβολούν θάνατο
Η πόλη ντυμένη με φανταχτερά φορέματα
Μας προσκαλεί στη βρώμικη γιορτή της η πόρνη

Ο ουρανός φόρεσε μαύρη κουκούλα
Καθώς στα θολωμένα αυλάκια του νου προχωρήσαμε
Στο μακάβριο τόπο γίνεται σφαγή μεγάλη
Δέκα στρατηγοί ορίζουν τη μεγάλη στρατιά
Έχουν όπλα φωτιά κι ατσάλι
Τα τύμπανα ηχούν παράξενα
Παρελάσεις λόγχες και σπαθιά
Πίσω απ' τον εκτυφλωτικό ήλιο
Έμβλημα απεριόριστης δύναμης
Κακόμοιρα νεανικά κορμιά
Τα φονικά χτυπήματα τη σάρκα σας ξεσκίζουν

Μέρα το φεγγάρι αιμορραγώντας πλημμύρισε
Λίμνες αίματος στη γη
Μετά έρχεται η νύχτα η πλανεύτρα
Τα φαντάσματα γυρίζουν κάτω απ' την πανσέληνο
Ξεσηκώνουν αιθέρια όνειρα
Τότε η κοιμωμένη ανοίγει τα μάτια
Ούτε εορτές ούτε φανταχτερά φορέματα
Ψιθυρίζει λόγια μαγικά ερωτικά

Οι προβολείς έσπασαν
Ο πόλεμος τέλειωσε γι' απόψε
Τα αστέρια περιμένουν τρέμοντας τα νέα
Πριν ξημερώσει θα είναι στη ζωή ξανά
Τρελή συνουσία τρελή συνουσία
Ούτε μύθος ούτε πραγματικότητα
Τρελή συνουσία

ΣΤΙΓΜΑΤΙΣΜΕΝΗ ΠΟΡΕΙΑ

Τελευταία στριγκλιά
Και η πόρτα άνοιξε
Το λεωφορείο της ζάλης έφτασε
Περίπου μεσάνυχτα

Κρύος αέρας έκρουσε το νεανικό πρόσωπο
Τα μάτια δάκρυσαν
Ο ταξιδιώτης φορτώθηκε τους πόνους και προχώρησε
Πέρα σε έρημους δρόμους
Άδειες πλατείες σοκάκια στενά
Σταγονίδια λεπτής ομίχλης έσμιξαν με το δάκρυ
Τα φώτα της πόλης θόλωσαν
Τα μάτια σιγοκλείσαν
Ο αέρας τραγούδησε έναν ύμνο παιδικό
Η βοή του ξύπνησε την άγρια αγάπη
Ξάφνου σταμάτησε
Άγγιξε τα βρεγμένα μαλλιά
Ένωσε τα χέρια υγρά
Κοίταξε το νότιο πλακόστρωτο
Χάθηκε αφήνοντας να ζωγραφίζεται χαμόγελο
Μόλις συνήλθε λίγο
Έβγαλε τη θανατερότερη κραυγή
Έμεινε λίγο ακίνητος
Συνέχισε μετά με σκυμμένο κεφάλι
Είχε ένα χάρτη θησαυρού στο νου
Μα δεν άντεχε άλλο να είναι μόνος

ΠΑΝΤΟΤΙΝΗ ΥΠΕΡΒΑΣΗ

Περπάτησες ανέμελη
Αιμορραγώντας μέχρι τέλους
Πληγωμένη με τσακισμένα φτερά
Χωρίς περιθώρια για άλλες κουβέντες
Σιωπούσες
Έμεινες άγαλμα
Άψυχη κούκλα
Στεκούμενη μπροστά στα παγωμένα της κρυσταλλοπηγής
νερά
Καμαρωτή κάλπικη λύρα
Εκτεθειμένη σε κάθε περαστικό

Θαμπώθηκα απ την λάμψη
Ένα στολίδι αρκεί για τον άνθρωπο
Όχι πια γύμνια όχι ντροπή
Το λιοντάρι υπερήφανο ξεπρόβαλε

Λαμπρέ ήλιε στείλε τη ζεστασιά σου σε μας
Κάνε τα κορμιά μας δέκτες γλυκών απολαύσεων
Δώσε το παλιό της λησμονιάς νερό
Μόνε μας φίλε κέρασέ μας αυτό που ζητάμε

Χάδι στη γροθιά μου παρηγοριά
Μια όψη όμορφη για μάτια που δεν έκλαψαν ποτέ
Γροθιά που υψώνεται μάτια που κλείνουν

Κεραυνοβολούσα κι απασφράπτουσα
Έφυγες σε μια παραίσθηση
Τίποτα δεν έμεινε να σε κρατά
Το παλάτι που έθαψες τη μικρή σου λύπη
Το σέμμα τα μεταξωτά φορέματα

Γυρνάς το κεφάλι
Μπορείς να ανοίξεις τα βλέφαρα χωρίς να κλαις;
Ακολουθώ του εξερευνητή με τα μαύρα
Τα δάκρυα σπάνε το σάπιο περίβλημα
Οι μεγάλες ορχήστρες 'χάσαν το ρυθμό
Ακολουθώ την παραφωνία αγάπη μου
Είναι μίζερο να λυπάσαι
Η νέα παράσταση άρχισε και δεν έρπεται σε ξένα
πεντάγραμμα
Ψάξε λίγο για έμπνευση
Δεν αλλάζω
Δε γυρνάω
Υπάρχω χαμένος στα μάτια σου
Αργά για το κεφάλι της μέδουσας
Αργά για μας

ΑΥΤΟ

Η μέρα έφυγε
Η νύχτα το έφερε
Το νιώθω στο στήθος μου
Σαν είμαι μόνος

ΑΥΤΟ

Παράξενα με ξύπνησε γλυκά
Περίεργα πήρε τις σκέψεις
Γκρέμισε κάτω την λογική
Ξεσήκωσε μέσα μου τις πιο παλιές αναμνήσεις

ΑΥΤΟ

Απρόσμενος επισκέπτης σ' ανύποπτες ώρες
Σε ημέρες χαράς
Και καμιά φορά στα όνειρα έρχεται κοιτώντας με
Μέσα απ' τα μάτια της

ΑΥΤΟ

Τρομάζει
Χάνεται σαν αγρίμι
Κρύβεται επιδέξια
Ξαφνικά γρυλίζει
Πειέται μπροστά
Ωραίο και άγριο

ΑΥΤΟ

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

Χαιρετά χαμογελαστός
Παράξενος ανεξήγητος
Μάτια ανοιχτά χέρια αδειανά
Καταδεικνύει τα θολωμένα νερά
Είναι ο δολοφόνος που ήρθε για σένα
Η καλοακονισμένη μάχαιρα λυτρωτής
Άγαρμπα τσαλαβουτήματα
Ιδρώτας σε κάθε προσπάθεια μάταιος

Στην μέση της μεγάλης σκηνής
Δέσποζες αληθινή θεά
Εξαιρετος χορός
Ανάλαφρες κινήσεις
Μέχρι που σταμάτησες άτεχνα
Νευρικά κοιτάξεις τρομαγμένα
Ο δολοφόνος του βασιλιά
Είναι όλο ζωή ο δολοφόνος
Εκδιωγμένος στην αρχή φοβισμένος
Φύλλο στον φθινοπωρινό άνεμο
Μετά..
Ο ακονισμός του ξίφους
Χαμόγελο φρενίτιδα
Τρελά χτυπήματα σκληρά
Αίμα απλώνεται στη γη
Σαν πορφύρα τη σκεπάζει
Κι αυτός ανέμελος καλπάζει
Τρέχει με την αγάπη του

*Ξεσηκώνοντας και τσιρίζοντας
Ο δολοφόνος του βασιλιά
Είναι όλο ζωή ο δολοφόνος*

ΚΟΜΜΑΤΙ ΦΩΤΙΑΣ

Τι θα απογίνουν τα κακόμοιρα παιδάκια
Χαμένα σε ένα πέτρινο δάσος
Χωρίς νερό και παιχνίδια
Χωρίς χάρτη κι αρχηγό
Περιμένοντας διάλυση;

Κομμάτι φωτιάς δείξε σε μας
Κομμάτι φωτιάς κάψε για μας
Είμαστε ένα κομμάτι φωτιάς

Βρήκα την αγάπη μου στις άδειες μου ώρες
Με κοιπάει κατάματα μελαγχολικά
Έτοιμη να καταρρεύσει μα υπάρχει ακόμα
Η γλυκόπικρη γεύση της μου δίνει ελπίδα

Κομμάτι φωτιάς δείξε σε μας
Κομμάτι φωτιάς κάψε για μας
Είμαστε ένα κομμάτι φωτιάς

Είδα τον κόσμο καινούργιο στα κρυφά σου τα δάκρυα
Την κατάκοιτη αγάπη μου να απλώνει το χέρι
Πόσος ο πόνος όταν μια επιλογή απομένει
Κι όλο βαραίνουν οι αλυσίδες

Κομμάτι φωτιάς δείξε σε μας
Κομμάτι φωτιάς κάψε για μας
Είμαστε ένα κομμάτι φωτιάς

